

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziółka

Protokolant: st. prot. M. K. (1)

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2014 roku

sprawy **M. K. (2)**

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. i z art. 54 § 2 k.k.s.

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 30 kwietnia 2014 roku sygnatura akt III K 868/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w P. do ponownego rozpoznania

/-/M. Z.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. w sprawie o sygnaturze akt III K 868/13 uznał oskarżonego **M. K. (2)** za winnego tego, że:

1. w okresie od grudnia 2006 roku do listopada 2007 roku prowadząc działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży detalicznej pojazdów samochodowych z siedzibą w P., Os. (...), działając z góry powziętym zamiarem, w celu uzyskania korzyści majątkowej, naruszył treść art. 5 ust. 1, art. 29 ust.1, art. 103 ust. 1, art. 109 ust. 3 oraz art. 120 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2004 roku, nr 54, poz. 535 ze, zm.), bowiem, jak wynika z prawomocnych decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego P.-W. NP. (...) -10/1/11/W z dnia 3 czerwca 2011 roku oraz (...) -10/2/11/Wz dnia 14 grudnia 2011 roku:

- w deklaracjach VAT-7 za następujące miesiące 2006 roku.: XI, XII oraz następujące miesiące 2007 roku: I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X poświadczył nieprawdę, a mianowicie bezpodstawnie zaniżył podstawę opodatkowania, a w konsekwencji podatek należny, bowiem uwzględnił w nich nierzetelne faktury VAT-marża, w których to zaniżone zostały kwoty sprzedaży w stosunku do należności, które zostały rzeczywiście zapłacone przez nabywców

- w deklaracjach VAT-7 za VI, VII 2007 roku, niezgodnie z przepisami dokonał obniżenia obrotu, a w konsekwencji podatku należnego, na podstawie faktur VAT-marża, wykazując ujemne kwoty podatku należnego, na podstawie faktur VAT-marża wykazujących ujemne kwoty wartości netto oraz podatku należnego

- w deklaracjach VAT-7 za III, VII, VIII 2007 roku nie rozliczył sprzedaży towarów, będących przedmiotem wewnątrzwspólnotowego nabycia,

czym spowodował uszczuplenie podatku od towarów i usług za w/w miesiące w łącznej wysokości 390.850 złotych, to jest popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny po 60 złotych każda;

2. w styczniu 2008 roku prowadząc działalność gospodarczą w zakresie jw., naruszył treść art. 5 ust. 1, art. 29 ust. 1, art. 99 ust.1, art. 103 ust.1, art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11.03.2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 roku, nr 54, poz. 535 ze zm.), bowiem, jak wynika z prawomocnej decyzji Naczelnika Urzędu skarbowego P.-W. nr (...) -23/11/W z dnia 14 grudnia 2011 roku nie złożył deklaracji VAT-7 za XII 2007 roku, czym spowodował zaniżenie należnego podatku od towarów i usług podlegającego wpłacie do Urzędu skarbowego P.-W., a tym samym uszczuplenie podatku od towarów i usług w wysokości 38.195 złotych, to jest popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 30 stawek dziennych grzywny po 60 złotych każda;

3. w okresie od stycznia 2008 roku do kwietnia 2008 roku, prowadząc działalność gospodarczą w zakresie j.w., naruszył treść art. 14 ust.1 i ust. 1c, art. 22 ust.1, art. 24 ust.2 oraz art. 45 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2010 roku, nr 51, poz. 307) – w brzmieniu obowiązującym w 2007 r., bowiem, jak wynika z prawomocnej decyzji Naczelnika Urzędu skarbowego P.-W. nr (...) -6/11 z dnia 27.02.2012 r. nie złożył w Urzędzie Skarbowym P.-W. zeznania PIT-36L o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2007 oraz zaniżył w podatkowej księdze przychodów i rozchodów wartość przychodu podlegającego opodatkowaniu, a także zawyżył kwotę kosztów uzyskania przychodów, czym spowodował uszczuplenie podatku dochodowego od osób fizycznych w łącznej wysokości 318.188,00 złotych, to jest popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 54 § 2 k.k.s. i za to, na podstawie art. 54 § 2 k.k.s., Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 60 stawek dziennych grzywny po 60 złotych każda.

Na podstawie art. 85 k.k. w związku z art. 20 § 2 k.k.s. i art. 39 § 1 k.k.s. wymierzone oskarżonemu kary grzywny połączono i wymierzono mu karę łączną 150 stawek dziennych grzywny po 60 złotych każda.

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (Dz. U. t. jedn. z 2009 roku Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 1 i § 19 pkt. 1 w związku z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. t. jedn. z 2013 roku, poz. 461) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T. H. kwotę 531, 36 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 roku Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalniając oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych w całości i nie wymierzając mu opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości i zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1) art. 97 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. – polegającą na rezygnacji ze sprawdzenia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sądu, to jest dokumentów, które stanowią Załącznik nr 1 – Załącznik nr 16 do protokołu kontroli podatkowej (karty 10-24) i Załącznik nr 1 – Załącznik nr 8 do protokołu kontroli podatkowej (karty 48-57), w oparciu, o które to zostały wydane decyzje określające zobowiązania podatkowe oskarżonego, a które to decyzje stanowiły podstawę wydania wyroku, co w konsekwencji pozbawiło Sąd I instancji możliwości zapoznania się z dowodami pierwotnymi;

2) art. 4, 7, 410 i 424 § 1 punkt 1 k.p.k. wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego, z wyeliminowaniem wystawionych przez oskarżonego faktur VAT-marża, o

które to zaniżone miały zostać kwoty sprzedaży oraz sporządzonych przez oskarżonego deklaracji podatkowych, w oparciu o które zostały wydane decyzje określające zobowiązania podatkowe;

3) art. 173 § 1 k.k.s., który zakłada możliwość prowadzenia postępowania w stosunku do nieobecnych, jeżeli sprawca przebywa stale za granicą lub nie można ustalić jego miejsca pobytu w kraju, podczas gdy w sprawie nie ustalono, że miejsce pobytu oskarżonego nie jest znane.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrócenie sprawy oskarżycielowi skarbowemu do uzupełnienia postępowania przygotowawczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna i w związku z tym zaskarżony wyrok nie mógł się ostać.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, w pierwszej kolejności podzielić należy jego zastrzeżenia co do ustalenia, iż w przedmiotowej sprawie zachodziły przesłanki do prowadzenia postępowania w stosunku do nieobecnych. Jak słusznie bowiem zauważył skarżący, zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony przebywa stale za granicą. Nadto analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż nie zostały wyczerpane możliwości ustalenia miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego w kraju. Oskarżony był ostatnio zameldowany pod adresem Os. (...) w P. - do dnia 26 sierpnia 2010 roku (k. 159). Informacje uzyskane z wywiadu dzielnicowego, przeprowadzonego na zlecenie organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze, ocenić należy jako wyjątkowo lakoniczne (k. 129). Co prawda wynika z nich, iż oskarżony nie mieszka pod wskazanym adresem od około 2 lat, nie mniej jednak z notatki dzielnicowego nie można się dowiedzieć, czy zastał on kogoś i kogo pod wskazanym adresem, czy rozmawiał tylko z mieszkańcami tego lokalu, czy też rozpytywał o oskarżonego również mieszkańców lokali sąsiednich. Uzyskanie danych osobowych rozmówców dzielnicowego umożliwiłoby przesłuchanie ich w niniejszym postępowaniu na okoliczność aktualnego miejsca zamieszkania lub pobytu oskarżonego. Można bowiem racjonalnie zakładać, iż pod wyżej wskazanym adresem zamieszkują nadal krewni oskarżonego, z którymi mógł się on kontaktować, ujawniając wobec nich swoje aktualne miejsce pobytu.

Ponadto materiał zebrany w niniejszej sprawie pozwala na ustalenie osób, z którymi oskarżony współpracował przy prowadzeniu swojej działalności gospodarczej. Oskarżony wynajmował plac do wystawiania samochodów przeznaczonych do sprzedaży od A. G., prowadzącego (...) przy ul. (...) w O.. Ponadto oskarżony podpisał umowę agencyjną z G. M. i R. S., prowadzącymi (...) przy ul. (...) w W.. W toku postępowania przygotowawczego osoby te nie zostały przesłuchane, choć mogą one, z racji dłuższych kontaktów biznesowych z oskarżonym, mieć wiedzę o miejscu zamieszkania lub pobytu oskarżonego w kraju.

Przypomnieć i podkreślić w tym miejscu należy, iż postępowanie w stosunku do osób nieobecnych jest postępowaniem szczególnym i może być stosowane w przypadkach ściśle określonych w art. 173 § 1 i 2 k.k.s. Stąd też weryfikacja podstaw do prowadzenie postępowania karno-skarbowego w tym trybie powinna być odpowiednio wnikliwa. Ustalenia dokonane w tym zakresie przez organ prowadzący postępowanie przygotowawcze – Urząd Skarbowy P.-W. – ocenić należało jako zbyt pobieżne. To z kolei obligowało Sąd Rejonowy do zweryfikowania istnienia podstaw do zastosowania trybu postępowania, o którym mowa w art. 173-177 k.k., względnie do rozważania potrzeby przekazania oskarżycielowi skarbowemu sprawy w celu uzupełnienia dochodzenia na podstawie art. 345 § 1 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.

Uzasadnione okazały się także zarzuty obrońcy oskarżonego odnośnie oparcia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie na niepełnym materiale dowodowym. Bezsporne pozostaje, iż Sąd Rejonowy, wydając zaskarżony wyrok, nie dysponował dokumentami wskazanymi jako załączniki w protokołach kontroli podatkowych (karty 10-24, 48-57) oraz innymi dokumentami, na podstawie których urząd skarbowy dokonywał ustaleń zawartych w protokołach kontroli podatkowej, to jest w szczególności: zestawieniami sprzedaży oraz kserokopiami rejestrów VAT zakupu i sprzedaży za okres od 1 listopada 2006 roku do 31 grudnia 2007 roku, fakturami VAT-marża za ten sam okres, protokołami z przesłuchania

podatnika, protokołami przesłuchań wszystkich kontrahentów oskarżonego, którzy nabyli od niego samochody osobowe, a także dokumentami zawartymi w księdze przychodów i rozchodów.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko skarżącego, iż Sąd I instancji zobowiązany jest, na mocy art. 8 § 1 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s, poczynić w sprawie karno-skarbowej własne ustalenia faktyczne i nie jest w tym zakresie związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Stąd też Sąd I instancji, chcąc sprostać temu zobowiązaniu, powinien zapewnić sobie oraz stronom możliwość bezpośredniego kontaktu ze źródłowym materiałem dowodowym, zgromadzonym przez urząd skarbowy w postępowaniu podatkowym oraz w postępowaniu przygotowawczym, w celu weryfikacji zasadności zarzutów postawionych oskarżonemu, w tym kontroli analizy tego materiału dokonanej przez organy skarbowe, której konkluzje zostały zawarte w treści decyzji podatkowych określających wysokość zaległego podatku od towarów i usług oraz podatku dochodowego obciążającego oskarżonego. Tylko w takim przypadku można uznać, iż rozpoznający sprawę dokonał własnych ustaleń faktycznych, a nie jedynie bezrefleksyjnie powielił ustalenia urzędu skarbowego, nawet w sytuacji gdy ustalenia sądu będą tożsame z ustaleniami urzędu skarbowego.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy zwrócił się do oskarżyciela skarbowego o dostarczenie protokołów przesłuchań świadków wskazanych na karcie 4-6 akt. Ten materiał źródłowy, będący podstawą ustaleń poczynionych przez organ skarbowy, dotyczył jednak jedynie fragmentu zarzutu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, to jest transakcji sprzedaży samochodów zawieranych przez oskarżonego w listopadzie i grudniu 2006 roku. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji nie wyjaśnił, dlaczego nie zwrócił się o protokoły przesłuchania osób, które dokonywały z oskarżonym analogicznych transakcji w okresie od stycznia do października 2007 roku, mimo że ten okres również został objęty zarzutem opisanym w punkcie I aktu oskarżenia.

Podobnie niejasne pozostaje, dlaczego Sąd Rejonowy, dostrzegając potrzebę dołączenia do akt części protokołów z przesłuchań świadków, przesłuchanych w toku kontroli podatkowej, jednocześnie nie uznał za niezbędne zażądania pozostałych materiałów źródłowych, takich jak protokół z przesłuchania podatnika, zestawienia sprzedaży i rejestry zakupu i sprzedaży, faktury VAT, czy książka przychodów i rozchodów. Tok rozumowania Sądu I instancji w tym zakresie razi swą niekonsekwencją. Z jednej strony bowiem Sąd Rejonowy uznał, iż oskarżyciel skarbowy nie przedstawił całości materiału niezbędnego do rozstrzygnięcia i zachodzi potrzeba jego uzupełnienia, z drugiej strony zobowiązał oskarżyciela skarbowego do przedstawiania tylko części materiału, na którym opierały się ustalenia zawarte w protokołach kontroli podatkowej. Przy czym Sąd Rejonowy kierował się tylko sobie znanymi kryteriami wyróżniającymi materiał w postaci protokołów przesłuchania świadków, którzy zakupili od oskarżonego pojazdy mechaniczne w listopadzie i grudniu 2006 roku. Tą decyzją procesową, której Sąd Rejonowy w żaden sposób nie uzasadnił, Sąd niejako sam poddał w wątpliwość oparcie swojego rozstrzygnięcia na pełnym materiale dowodowym, dając uzasadnione podstawy do formułowania przez obrońcę oskarżonego zarzutu obrazy art. 410 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.

Warto również odnieść się do kwestii szczegółowości ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy i przedstawionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Jeżeli chodzi o przedstawienie przesłanek do ustalenia, iż oskarżony zaniżył należny podatek od towarów i usług w listopadzie i grudniu 2006 roku, to Sąd I instancji opisał wszystkie zawarte w tym czasie przez oskarżonego transakcje, wskazując dane kontrahentów oraz oznaczenia pojazdów zbywanych przez oskarżonego. Poza tym odniósł się do różnic w wartości sprzedawanych aut, wynikających z porównania kwot wpisanych w fakturach VAT-marża a rzeczywistą wartością tychże pojazdów oraz cenami realnie zapłaconymi przez nabywców. W tym zakresie uzasadnienie zaskarżonego wyroku wyczerpująco wyjaśnia, w jaki sposób oskarżony uszczuplił należność publiczno-prawną w postaci podatku od towarów i usług.

Natomiast tak konkretnych ustaleń Sąd Rejonowy nie poczynił, jeśli chodzi o przestępcze działanie oskarżonego oparte na tym samym sposobie działania w okresie od stycznia do października 2007 roku. Sąd I instancji ograniczył się w tym zakresie do wskazania, że oskarżony zaniżał wartość transakcji wykazywanych w fakturach VAT-marża oraz ewidencji sprzedaży VAT w stosunku do należności, które rzeczywiście zostały zapłacone przez nabywców, przez co

zaniżył wartość podstawy opodatkowania, a w konsekwencji podatek należny od marży. Następnie opisał kolejno, o jakie kwoty oskarżony zaniżył wartość podstawy opodatkowania w kolejnych miesiącach 2007 roku począwszy do stycznia a zakończywszy na październiku. W tej części swoich ustaleń Sąd Rejonowy nie sprecyzował, z kim oskarżony dokonywał transakcji sprzedaży, jakie pojazdy były ich przedmiotem i jaka była ich rzeczywista wartość rynkowa, jak również nie wymienił numerów faktur VAT-marża, w których oskarżony wpisywał zaniżoną podstawę opodatkowania. W wyniku tego zaniechania kontrola instancyjna orzeczenia Sądu I instancji w tym zakresie jest po prostu niemożliwa. Przy braku ustaleń co do ilości i przedmiotu transakcji obrotu samochodami przez oskarżonego w tym okresie, a także co do rzeczywistej rynkowej wartości pojazdów zbywanych przez oskarżonego i ceny realnie zapłaconej przez ich nabywców, nie sposób przeprowadzić analizy w przedmiocie trafności określenia kwot, o jakie oskarżony miał zaniżyć podstawę opodatkowania podatkiem od towarów i usług.

Tożsamym uchybieniem obarczone są także ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w części dotyczącej dokonywania przez oskarżonego wewnątrzspółnotowych nabyć towarów, których następnie nie wykazywał w deklaracjach VAT-7 co spowodowało zaniżenie podatku należnego za marzec, lipiec i sierpień 2007 roku. Sąd I instancji ustalił jedynie, iż chodziło o pojazdy samochodowe i elementy konstrukcyjne. Nie sprecyzował jednak, jakie to były pojazdy i elementy konstrukcyjne. Nadto nie określił ich wartości, a w konsekwencji podstawy opodatkowania.

Równie lakoniczne były ustalenia Sądu Rejonowego w przedmiocie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie II aktu oskarżenia. Wynika z nich jedynie, że oskarżony uchylił się od opodatkowania, nie składając deklaracji VAT-7 za miesiąc grudzień 2007 roku, i tym samym nie ujawnił organowi skarbowemu podstawy opodatkowania, czyli uzyskanego obrotu ze sprzedaży detalicznej pojazdów samochodowych, a także nie ujawnił podatku VAT należnego od tej sprzedaży. Czyn oskarżonego miał skutkować uszczupleniem podatku od towarów i usług w wysokości 38.195 złotych. Nie mniej jednak Sąd Rejonowy nie ustalił ile transakcji sprzedaży pojazdów samochodowych w miesiącu grudniu 2007 roku dokonał oskarżony, jaka była ich wartość oraz należny podatek VAT od każdej sprzedaży, aby można było stwierdzić, czy suma tych kwot rzeczywiście wynosi 38.195 zł.

Podobną lakonicznością cechują się także ustalenia Sądu I instancji w przedmiocie czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, iż oskarżony czynu tego dopuścił się przez zaniżenie wartości przychodu podlegającego opodatkowaniu podatkiem od osób fizycznych za rok 2007, a także przez zawyżenie kwoty kosztów uzyskania przychodów. Nadto Sąd Rejonowy ustalił, iż oskarżony uwzględnił w zeznaniu rocznym PIT 36 kwoty przychodów i rozchodów, których nie miał zaewidencjonowanych w księdze przychodów i rozchodów. Nie mniej jednak Sąd Rejonowy nie wskazał, o jakie konkretnie kwoty chodziło i z jakich transakcji zawieranych przez oskarżonego miały one wynikać. W rezultacie uzasadnienie wyroku nie daje odpowiedzi na pytanie, na jakich podstawach ustalono, że oskarżony uszczuplił podatek dochodowy od osób fizycznych za rok 2007 w łącznej kwocie 318.188 złotych.

Jak już wyżej wskazano w tym zakresie Sąd Rejonowy w ogóle nie sięgnął do materiału źródłowego zgromadzonego przez organy skarbowe. Mało tego, powyższe ustalenia Sądu I instancji są znacznie mniej szczegółowe, niż dane zawarte w protokołach kontroli podatkowej i decyzjach podatkowych, którymi Sąd I instancji w aktach niniejszej sprawy dysponował.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań – Stare Miasto w P. do ponownego rozpoznania.

Za uchyleniem zaskarżonego orzeczenia przemawiały wyżej opisane uchybienia przepisom postępowania, to jest:

1) nie dość wnikliwe zbadanie dopuszczalności prowadzenia postępowania w stosunku do nieobecnych (art. 173 § 1 k.k.s.);

2) oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym oraz poczynienie zbyt lakonicznych ustaleń faktycznych, które nie pozwalały na przeprowadzenie prawidłowej merytorycznej kontroli instancyjnej (art. 410 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.),

3) uchybienie zasadzie samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego i oparcie swoich ustaleń w zasadzie tylko na wynikach kontroli podatkowych przeprowadzonych przez Urząd Skarbowy P.-W. i nie zweryfikowanie tych ustaleń w świetle materiału źródłowego, który był ich podstawą (art. 8 § 1 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s.).

Przy ponownym rozpoznaniu niniejszej sprawy Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności powinien ponownie rozważyć istnienie podstaw do prowadzenia postępowania w stosunku do nieobecnych, w tym rozważyć ewentualną konieczność przekazania sprawy oskarżycielowi skarbowemu w celu uzupełnienia dochodzenia w tym zakresie. Pomimo braku należytego wykazania podstaw do zastosowania postępowania w stosunku do nieobecnych, Sąd Okręgowy, działając jako Sąd Odwoławczy, nie był władny przekazać sprawy Urzędowi Skarbowemu P.-W. w celu uzupełniania dochodzenia w oparciu o art. 345 § 1 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. Taką decyzję procesową może podjąć tylko Sąd I instancji.

Jeśli natomiast chodzi o merytoryczne rozpoznanie sprawy, to Sąd Rejonowy, po ewentualnym uzupełnieniu dochodzenia i przesądzeniu kwestii dopuszczalności prowadzenia postępowania w stosunku do nieobecnych, względnie - w razie ustalenia miejsca pobytu oskarżonego w kraju - orzekając w postępowaniu uproszczonym, zobowiązany będzie przeprowadzić postępowanie dowodowe obejmujące również cały materiał źródłowy, na podstawie którego oskarżyciel skarbowy wniósł oskarżenie. W tym zakresie również Sąd I instancji powinien rozważyć ewentualną konieczność przekazania sprawy oskarżycielowi skarbowemu w celu uzupełnienia dochodzenia w tym zakresie.

Po uzupełnieniu materiału dowodowego, Sąd I instancji winien dokonać własnych szczegółowych ustaleń faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia, bacząc na uwagi poczynione przez Sąd Okręgowy w niniejszym uzasadnieniu, a następnie ponownie ocenić możliwość pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej, przy czym swoje stanowisko winien wyczerpująco uzasadnić, w sposób zapewniający możliwość prawidłowego przeprowadzenia kontroli instancyjnej orzeczenia.

/M. Z./